

Arrestnummer <i>C 1 1243 / 2017</i>
Repertoriumnummer <i>2017 / 3012</i>
Datum van uitspraak 13 oktober 2017
Notitienummer griffie 2017/NT/23
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/52 2017/VJ11/23

OPSCHORTING

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 17 OKT. 2017
Niet te registreren
Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000950415-0001-0013-01-01-1

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, kamer O 12^e, besliste bij vonnis van 15 november 2016 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastlegging tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de duur van 3 jaar voor wat betreft 300 euro van de geldboete.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur **het herstel** op het perceel gelegen te _____, kadastraal gekend als _____, eigendom van _____; geboren te _____ op _____ wonende te _____ door de afbraak van de windmolen, het verwijderen van de fundering en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van **6 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door _____ een **dwangsom van 100 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelde.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan.

GERECHTSKOSTEN en BIJDAGEN

Veroordeelt tot betaling van de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 273,44 euro.

*Veroordeelt hem tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.*

*Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.”*

1.2 Tegen dit vonnis van 15 november 2016 werd hoger beroep ingesteld op:

- 14 december 2016 door de beklaagde ;
- 15 december 2016 door het openbaar ministerie.

1.3 Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 april 2017 van dit hof, zelfde kamer, waarbij conclusietermijnen werden bepaald en de rechtsdag werd bepaald op de terechtzitting van vrijdagmiddag 15 september 2017.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 15 september 2017 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Koen Van de Gejuchte, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 15 november 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, werd door de beklaagde hoger beroep aangetekend blijkens een op 14 december 2016 ter griffie afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld. Tevens werden door de beklaagde op diezelfde datum (15 november 2016) ter griffie een “grievensformulier hoger beroep” en een afzonderlijk gemotiveerd verzoekschrift met grieven neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Ook door het openbaar ministerie werd hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis, namelijk blijkens een op 15 december 2015 ter griffie afgelegde verklaring, waarbij ook door het openbaar ministerie ter griffie een verzoekschrift met grieven (“grievensformulier hoger beroep”) werd neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

De hoger beroepen van de beklaagde en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

2.2 Blijkens het op 14 december 2016 ter griffie neergelegde grievenformulier, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model, acht de beklagde zich gegriefd door het bestreden vonnis op strafgebied in zoverre daarin werd geoordeeld over de schuldigverklaring, de strafmaat, het niet toepassen van bepaalde gunsten, waaronder de opschorting, alsook in zoverre daarin werd geoordeeld over “andere maatregelen”, met name de herstellvordering (waaromtrent in het grievenformulier louter de punten 1.1, 1.4, 1.6 en 1.8 werden aangekruist zonder nadere specificering, met dien verstande dat m.b.t. de aangekruiste rubriek 1.1 de vermelding “enige telastelegging A” werd toegevoegd). De omstandigheid dat de beklagde ook de te dezen irrelevante rubriek 1.11 “vrijspraak” aankruiste en van de bijkomende specificering “enige telastelegging A” voorzag – waarvoor de beklagde in het bestreden vonnis niet werd vrijgesproken doch op grond waarvan hij integendeel werd veroordeeld – doet geen afbreuk aan de nauwkeurigheid van de overige grieven, die bovendien nader worden toegelicht en gemotiveerd in een door de beklagde op 14 december 2016 afzonderlijk ter griffie ingediend verzoekschrift.

Blijkens het op 15 december 2016 ter griffie neergelegde grievenformulier acht het openbaar ministerie zich louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij werd gespecificeerd dat een volgappel werd ingesteld wat de uitgesproken straf betreft.

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

3.

3.1 De procedure werd regelmatig aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de op 2 augustus 2016 aan de beklagde betekende dagvaarding. Deze dagvaarding, waarbij het bevel tot dagvaarding van 6 juli 2016 is gevoegd waarin de hoger aangehaalde telastlegging is vervat, werd op 5 augustus 2016 overgeschreven op het kantoor der hypotheek te onder het nummer (art. 6.2.1 VCRO). Een kopie van de dagvaarding werd door de gerechtsdeurwaarder overgemaakt aan de gemeente Herzele met het oog op de inschrijving in het gemeentelijk vergunningenregister (art. 6.2.2 VCRO).

3.2 Ten onrechte houdt de beklagde in conclusies voor dat er geen, minstens onvoldoende, onderzoek ten ontlaste zou zijn gevoerd, dat zijn rechten van verdediging tijdens het strafonderzoek zouden zijn miskend en dat zijn recht op een eerlijk proces (art. 6 EVRM) zou zijn geschonden, op grond waarvan de strafvordering volgens de beklagde “onontvankelijk, minstens ongegrond” zou zijn.

Er blijkt nergens uit dat de verbalisanten slechts oog zouden hebben gehad voor getuigen ten laste. Het hof merkt trouwens op dat de beklagde slechts in algemene termen beweert dat er geen personen werden ondervraagd die verklaringen in zijn voordeel hadden kunnen

afliegen, maar niet concreet specificceert wie er precies bijkomend had moeten worden ondervraagd.

Ook uit de omstandigheid dat er in het strafdosier geen melding werd gemaakt van een bezoek van de gemeentelijke milieu-ambtenaar en een politie-inspecteur waarbij er geen opmerkingen werden gemaakt over geluidsoverlast terwijl er op dat ogenblik nochtans een strakke wind stond en de windturbine op dat ogenblik in werking was, kan niet worden afgeleid dat het onderzoek niet objectief zou zijn gevoerd. Het stond de beklagde – ook voor het hof – overigens vrij om desgewenst om bijkomende onderzoeksverrichtingen te verzoeken, terwijl hij voorts in de gelegenheid was om alle nuttige stukken voor te leggen die hij voor zijn verdediging nuttig achtte. Van dit laatste recht heeft de beklagde ook gebruik gemaakt, gelet op de bundel met overtuigingsstukken die hij voor het hof heeft neergelegd.

Evenmin kan er een schending van de rechten van verdediging of van het recht op een eerlijk proces worden afgeleid uit de omstandigheid dat er volgens de beklagde geen rekening werd gehouden met de bouwvergunning die hem in 1985 werd toegekend en met de bepalingen van het Vrijstellingsbesluit. Een en ander houdt immers verband met de beoordeling van de grond van de zaak, waaromtrent de beklagde ten volle zijn standpunt heeft kunnen vertolken, en dit zowel tijdens het strafonderzoek als tijdens de behandeling van de zaak voor de eerste rechter en thans voor het hof.

Van een schending van de rechten van verdediging of van het recht op een eerlijk proces is dan ook geenszins sprake.

4.

Op grond van de gegevens van het strafdosier en de behandeling voor het hof zijn de feiten, voorwerp van de enige telastlegging, en de schuld van de beklagde aan die feiten bewezen gebleven.

De beklagde wordt vervolgd omdat hij op 3 augustus 2015 zonder stedenbouwkundige vergunning een windturbine heeft opgetrokken op het achterliggende perceel bij zijn woning, gelegen aan de te (kadastraal gekend te als , en eigendom van , zijnde de dochter van de beklagde). Volgens de beklagde diende hij in dit verband evenwel geen nieuwe stedenbouwkundige vergunning aan te vragen, daar het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele hem op 21 januari 1985 een bouwvergunning had verleend voor het oprichten, op dezelfde plaats, van een “eolisch rad” met een masthoogte van 15 meter. De beklagde wijst er in dit verband op dat de in de telastlegging bedoelde windturbine werd gebouwd op exact dezelfde plaats als het indertijd opgerichte eolisch rad en voorts dezelfde (en zelfs iets kleinere) afmetingen heeft als dit laatste, met name wat de hoogte van de mast en de diameter van de wieken betreft.

Het hof stelt evenwel vast dat de door de beklagde opgerichte windturbine, voorwerp van de enige telastlegging, vanuit stedenbouwkundig oogpunt geenszins kan worden beschouwd als een constructie die gelijk te stellen is met het voorheen opgerichte eolisch rad. De door de beklagde opgerichte windturbine hield dan ook zonder meer een constructie in die slechts mocht worden opgetrokken of geplaatst na een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning (art. 4.2.1-1°,a VCRO, zijnde de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), die te dezen nooit werd aangevraagd.

Dienaangaande verwijst de beklagde niet pertinent naar de indertijd, op 21 januari 1985, verleende bouwvergunning voor een eolisch rad. De beklagde blijkt een dergelijk rad in 1985 ook daadwerkelijk te hebben opgericht, waarbij het hof aanneemt dat hij zich hierbij heeft gehouden aan het bouwplan dat hij toentertijd heeft ingediend. De bouwvergunning van 21 januari 1985 schreef trouwens voor dat het eolisch rad moest worden ingeplant en opgetrokken overeenkomstig het ingediende bouwplan.

Uit het bouwplan dat werd gevoegd bij de bouwvergunning van 21 januari 1985 blijkt dat het beoogde eolisch rad betrekking had op een op een betonnen sokkel geplaatste windmolen, waarbij de mast van 15 meter bestond uit een metalen vakwerk, waaraan bovenaan wieken werden aangebracht (op het bouwplan ook weergegeven door een cirkel met een niet nader bepaalde diameter). Op de door de beklagde voorgelegde foto die blijkbaar werd genomen bij het oprichten van het eolisch rad in september 1985 (zie stuk 3 van de stukkenbundel van de beklagde), is duidelijk te zien dat de op dat ogenblik horizontaal ter plaatse liggende en nog op te richten mast van het vergunde eolisch rad bestond uit het onderstel van een werfkraan, zijnde een constructie die samengesteld was uit een metalen vakwerk. Behalve deze ene foto werden er geen foto's voorgelegd (uit de periode 1985-2015) waarop het eolisch rad te zien is.

De mast van de door de beklagde opgerichte windturbine die het voorwerp uitmaakt van de enige telastlegging, bestaat daarentegen uit een metalen buis (zie de vermelding "tubular steel" (vertaald "buisvormig metaal") in de door de beklagde voorgelegde "technische fiche", stuk 4 van de stukkenbundel van de beklagde) met bovenaan een gondel met drie wieken, zijnde een moderne, actuele windturbine (zie de kleurenfoto's in de stukken 7 en 8 van het strafdossier). Het betreft dan ook een ander soort constructie, die de beklagde niet zonder een specifiek daarop betrekking hebbende, voorafgaande stedenbouwkundige vergunning vermocht op te richten.

De beklagde beroept zich in dit verband ook niet pertinent op het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (zie reeds hiervoor in randnummer 3.2 en ook hierna aangeduid als : "Vrijstellingsbesluit"), met name op artikel 11.5 van dit Vrijstellingsbesluit, dat onder meer bepaalt dat er geen stedenbouwkundige vergunning nodig is voor de vervanging, op dezelfde plaats, van een bestaande vergunde pyloon of mast (sinds de wijziging bij besluit van de Vlaamse regering van 15 juli 2016 : een "vergunde pyloon of mast" zonder meer)

door een nieuwe pyloon of mast, noch voor de vervanging, op dezelfde plaats, van een bestaande vergunde windmolen (sinds de wijziging bij besluit van 15 juli 2016 : een “vergunde windturbine”) door een nieuwe windmolen (sinds de wijziging bij besluit van 15 juli 2016 : “een nieuwe windturbine”). Als voorwaarde voor de vrijstelling van de stedenbouwkundige vergunning schrijft het Vrijstellingsbesluit immers niet alleen voor dat de nieuwe pyloon, mast of windmolen/windturbine “even hoog of lager” moet zijn dan de voorheen vergunde, maar ook dat de nieuwe pyloon, mast of windmolen/windturbine “er kennelijk hetzelfde uitziet” als deze die voordien werd vergund. Dit laatste is te dezen niet het geval, daar het in 1985 vergunde en opgetrokken eolisch rad een totaal verschillend uitzicht heeft en er dus integendeel kennelijk *niet* hetzelfde uitziet als de moderne windturbine die de beklagde op 3 augustus 2015 heeft opgetrokken.

Het verweer van de beklagde dat hij zich bij het oprichten van de nieuwe windturbine strikt heeft gehouden aan de afmetingen en wiekdiameter van de vergunning van 1985, alsook zijn standpunt als zou de nieuwe windturbine esthetisch geenszins storend zijn en niet méér geluidsoverlast of slagschaduw veroorzaken dan het voorheen bestaande en vergunde eolisch rad, is irrelevant. Hetzelfde geldt voor het verweer van de beklagde dat windturbines van overheidswege worden gepromoot en er met name door de bevoegde Vlaamse minister werd verklaard dat windmolens “voortaan overal kunnen”. De beklagde kon door een dergelijke ecologisch-politieke uitlating helemaal niet in dwaling worden gebracht omtrent het vergunningsplichtige karakter van de nieuwe windturbine die hij heeft opgericht.

Het verweer van de beklagde dat hij niet te kwader trouw is, laat het bovenstaande onverlet.

5.

De beklagde verzocht in ondergeschikte orde dat hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden toegekend. Dienaangaande verleende het openbaar ministerie ter terechtzitting van het hof een positief advies.

Het hof is van oordeel dat op het verzoek van de beklagde kan worden ingegaan. Gelet op het nog blanco strafrechtelijk verleden van de beklagde en op de omstandigheid dat hij het hem ten laste gelegde stedenbouwmisdrijf louter heeft gepleegd vanuit een ecologische en energie-bewuste bezorgdheid, is het hof van oordeel dat aan de beklagde een proeftijd kan worden toegestaan door het opschorten van de uitspraak van de veroordeling zoals hierna bepaald. De beklagde voldoet hiertoe aan de wettelijke voorwaarden, aangezien hij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf noch tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek, de feiten niet strafbaar zijn met een correctionele gevangenisstraf van meer dan twintig jaar, en het bewezen verklaarde feit niet van die aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf (art. 3 van de Probatiewet van 29 juni 1964).

Het toekennen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende de hierna bepaalde proeftijd biedt naar het oordeel van het hof een voldoende garantie om de beklaagde ervan te weerhouden om zich in de toekomst nog schuldig te maken aan het plegen van strafbare feiten.

6.

De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie in de mate zoals hierna bepaald (artt. 162 en 194 Sv.).

De beklaagde is tevens gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012), die thans, na indexatie (zie de omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013), 51,20 EUR bedraagt.

7.

Op 27 januari 2016 maakte de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur een herstellvordering, strekkende tot het herstel in de oorspronkelijke toestand (door de afbraak van de windmolen, het verwijderen van de fundering en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein), voor advies over aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. Op 25 februari 2016 verleende deze Raad een positief advies nopens de herstellvordering, die, samen met dit positief advies, door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur bij schrijven van 22 maart 2016 bij het parket werd ingeleid (art. 6.1.41 VCRO).

De door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. De plaats werd immers niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

De gevorderde herstelmaatregel is naar het oordeel van het hof behoorlijk gemotiveerd, niet kennelijk onredelijk en geeft blijk van zowel interne als externe wettigheid : de herstellvordering steunt op motieven die de ruimtelijke ordening betreffen en op een opvatting van de ruimtelijke ordening die niet kennelijk onredelijk is. Bovendien weegt de last die voor de beklaagde als overtreder uit het gevorderde herstel voortvloeit, niet op tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening ontstaat. In de herstellvordering wordt er in dit verband onder meer uitdrukkelijk op gewezen dat een windturbine een aantasting betekent van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied waarin ze werd opgericht, waarbij voorts wordt opgemerkt dat de overzijde van het bewuste perceel is ingekleurd als woongebied met landelijk karakter, dat volledig is bebouwd met vrijstaande woningen. De discussie omtrent het (al dan niet) bestaan van geluidshinder of hinder door slagschaduw, is in dit verband verder irrelevant.

Voorts stelt de beklagde ten onrechte dat de herstellvordering zou dienen te worden afgewezen op grond van de bouwvergunning van 21 januari 1985 en op grond van de bepalingen van het Vrijstellingsbesluit. Zoals hoger reeds aangehaald, beroept de beklagde zich in dezen immers volstrekt ten onrechte op deze bouwvergunning en op het Vrijstellingsbesluit. Ook het verweer van de beklagde dat hij te goeder trouw heeft gehandeld en louter op een ecologische wijze energie wil opwekken, doet aan de regelmatigheid van de herstellvordering geen afbreuk. Ook zijn verweer dat in dezen de redelijke termijn zou zijn overschreden, snijdt geen hout, daar onmiddellijk na het oprichten van de windturbine op 3 augustus 2015 een aanvankelijk proces-verbaal werd opgesteld, waarna het strafdossier een regelmatig verloop heeft gekend.

Het komt de strafrechter voorts niet toe om zich in de plaats van de bestuurlijke overheid te stellen en het door deze laatste gevorderde herstel te wijzigen in een andere herstelmaatregel. Er kan dan ook niet worden ingegaan op het in het beschikkend gedeelte van de conclusie van de beklagde in ondergeschikte orde geformuleerde standpunt om een herstel te bevelen dat erin bestaat de bestaande windmolen te vervangen door een windmolen zoals vergund in 1985.

De herstellvordering is dienvolgens gegrond zoals hierna bepaald.

Ook de door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde hersteltermijn van zes maanden is redelijk en stelt de beklagde ruimschoots in staat om tot de materiële uitvoering van het herstel over te gaan. Daar er moet worden gevreesd dat de beklagde niet zonder enig drukkingsmiddel tot de uitvoering van het herstel zal overgaan, is het opleggen van een dwangsom zoals gevorderd wel degelijk aangewezen om de beklagde tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen. Het door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde bedrag van 100,- EUR per dag vertraging is redelijk en kan worden toegekend, met een maximumbedrag zoals hierna bepaald. Er zijn voorts geen gegronde redenen voorhanden om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het hof beveelt voorts dat zowel de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur als het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele ambtshalve in de uitvoering van het herstel kunnen voorzien (art. 6.1.46, eerste lid, VCRO).

8.

De eerste rechter besliste terecht om de burgerlijke belangen ambtshalve aan te houden bij toepassing van artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering. Derhalve wordt de beslissing op burgerrechtelijk vlak bevestigd.

OP DEZE GRONDEN,

PAGE 01-00000950415-0010-0013-01-01-4

het hof, recht doende op tegenspraak,

Gelet op de in de enige telastlegging en de hoger aangehaalde bepalingen, alsook op :

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 1, 3, 5, 6 en 13 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- de artikelen 162, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 15 november 2015 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, ontvankelijk;

Wijzigt het vonnis als volgt :

Op strafgebied

Verklaart de enige telastlegging bewezen in hoofde van de beklaagde _____ ;

Gelast ten aanzien van de beklaagde _____ en met diens instemming de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor een proeftijd van **twee jaar**;

Veroordeelt de beklaagde _____ tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in eerste aanleg, begroot op 273,44, EUR alsook tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in hoger beroep, begroot op 100,36 EUR;

Legt de beklaagde _____ de verplichting op een bedrag van 51,20 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Wat het gevorderde herstel betreft

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel gelegen te _____ , kadastraal gekend als _____ , en eigendom van _____ geboren te _____ op _____ , wonende te _____ , door de afbraak van de windmolen, het verwijderen van de fundering en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;

Zegt voor recht dat deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag van het in kracht van gewijsde gaan van het voorliggende arrest;

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde _____ een dwangsom van 100,- EUR zal worden verbeurd per dag

┌ PAGE 01-00000950415-0011-0013-01-01-4 ─┐

vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag van het in kracht van gewijsde gaan van het voorliggende arrest;

Zegt voor recht dat geen dwangsom zal worden verbeurd boven het bedrag van 25.000,- EUR;

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen de voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelde.

Op burgerlijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis, waarin de burgerlijke belangen ambtshalve werden aangehouden overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, op burgerlijk gebied.

Kosten eerste aanleg: **€ 273,44**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 24,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 26,24

€ 91,24

+ 10 %: € 9,12

Totaal: **€ 100,36**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **13 oktober 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

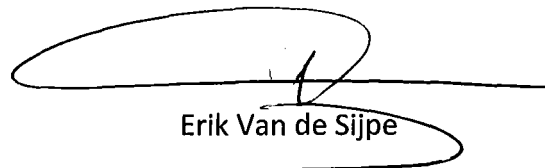
Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

